

Studentertale 2017

Tak for ordet Søren

Kære medstuderende, lærere, familie og venner.

Så sidder vi her, alle 154 med huerne på. Det er denne dag, vi har glædet os til og arbejdet gennem 3 år for at nå - og nu er vi her endelig. Jeg tror, jeg taler på vores alles vegne, når jeg siger, at vi er fyldt til renden af glæde og ikke mindst lettelse over endelig at være nået til enden af denne lange og til tider ganske hårde rejse. Eftersom vi netop er ved vejs ende, synes jeg vi sammen skal spole tiden tilbage til dengang, det hele begyndte.

Dengang vi alle måtte bevæge os igennem et hav af skræmmende 3.g'ere, der hilste os velkommen med advarsler om uendeligt mange afleveringstimer og gjorde det klart, at vi nu trådte ind i verden, hvor vi befandt os lavest i fødekæden. Jeg er sikker på, at jeg ikke var den eneste der gik ind til denne nye tid med en snært af nervøsitet i kroppen. Nu var det alvor; En ny skole, ny hverdag og ikke mindst nye mennesker.

For med en flok bestående af scooter drenge fra Nr. Lyndelse, Hippier fra Ryslinge og Bonderøve fra Krarup var der lagt op til et kulturmøde af de helt store. Ville det overhovedet være muligt at skabe en fælles verden - og ville man selv kunne finde en plads i den?

Bekymringerne viste sig at være unødvendige, det er dagen i dag en vidnesbyrd om. For på trods af, hvad der står på nogle af lastbilernes bannere, så har vejen til huen ikke altid været lige nem.

Derfor har det været essentielt, at vi har kunnet støtte os til hinanden, hvad end udfordringerne har handlet om en matematikaflevering, der havde afleveringsfrist for 30 min. siden, eller bare om, hvordan man skulle få fat på ham den søde fra parallelklassen.

Dette rum, denne verden, ville dog aldrig være blevet skabt, hvis ikke vi havde mødt hinanden og denne nye tid med åbne sind. Hvis ikke vi havde bevæget os ud på det dybe vand grundet frygten for vores forskelligheder, havde vi aldrig opdaget alle vores ligheder.

Om lidt træder vi ud af dørene sammen, på vej ud til det, mine bedsteforældre ville omtale som "det virkelige liv". Endnu engang bevæger vi os væk fra trygheden, væk fra teenageårene og deres udfordringer og ind i en ny verden, hvor det siges, at man for alvor skal stå på egne ben. En voksen verden, der umiddelbart kan virke en smule uoverskuelig, måske endda lidt skræmmende, for i samfundsfag har vi lært, at vi lever i en globaliseret verden. Det betyder, at vi nu åbner døren til hele verden.

En verden, der byder på et hav af muligheder, som vi især i Danmark er privilegerede nok til, at kunne få del i - det er vores flotte huer et strålende eksempel på. Men samtidigt byder den også på problemer, udfordringer og kulturmøder, i en ganske anden målestok end dem vi oplevede på første dag i 1.g. Denne gang handler det ikke om, hvorvidt vores niveau i matematik er godt nok, men derimod står vi overfor orange præsidenter, terror og flygtningekriser.

Det er problemer, der trænger til løsninger - løsninger som vores generation kommer til at skulle finde. Løsninger, der kræver både faglige såvel som medmenneskelige kompetencer, for at kunne udtænkes.

Men vi skal ikke være skræmte. For det er netop disse kompetencer, som gymnasietiden har givet os med i rygsækken. Derfor er det vigtigt, at det ikke kun er vores karakterblad, men også vores åbne sind, som vi tager med os ud i dag.

Vi må huske, at selvom det føles som om, at den eneste måde man kan klare sig på er, at stå på sine egne stærke ben, så kan disse også vakle. Vi må være i stand til, at støtte os til hinanden, når vi har brug for det - og vi må være opmærksomme på, hvornår andre har brug for, at vi støtter dem. Vi er ikke alene om de problemer, vi kommer til at møde på vores vej og vi må kæmpe for, at finde fælles løsninger til de store fælles problemer. På den måde tror jeg, vi opnår succesen - ligesom det var den måde, vi opnåede huerne.